

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 68/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek [REDACTED], a maloletej [REDACTED], zastúpených Advokátska kancelária SLAMKA & Partners s.r.o., Radlinského 1735/29, Dolný Kubín, proti uzneseniu Okresného súdu Martin č. k. 17Em/1/2025-79 z 8. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľiek a skutkový stav veci

1. Sťažovateľky sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 9. januára 2026 domáhajú vyslovenia porušenia základných práv sťažovateľky 1 podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva sťažovateľky 1 na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu č. k. 17Em/1/2025-79 z 8. decembra 2025. Sťažovateľky žiadajú, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadajú o náhradu trov konania. Súčasťou ústavnej sťažnosti je aj návrh, aby ústavný súd pri prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením okresného súdu č. k. 17Em/1/2025-38 z 11. novembra 2025 okresný súd nariadil výkon rozhodnutia, a to uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. 12CoP/158/2025-841 z 31. júla 2025, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie upravujúce styk otca s jeho maloletou dcérou (sťažovateľkou 2, pozn.) na čas do právoplatného rozhodnutia súdu vo veci samej vedenej pod sp. zn. 18P/46/2024. Pred nariadením výkonu okresný súd vyzval sťažovateľku 1 podľa § 379 ods. 3 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) na rešpektovanie povinností vyplývajúcich z vykonávaného rozhodnutia. Výzva jej bola doručená 11. novembra 2025.

3. Okresný súd pristúpil 15. novembra 2025 k výkonu rozhodnutia formou „*asistovaného styku*“, ktorý prebehol. Otec maloletej oznámil 4. decembra 2025 kolíznemu opatrovníkovi, že sa jeho styk s maloletou dcérou 29. novembra 2025 a 30. novembra 2025 opakovane neuskutočnil. Následne okresný súd napadnutým uznesením z 8. decembra 2025 uložil sťažovateľke 1 v zmysle § 382 CMP pokutu vo výške 200 eur.

II.

Argumentácia sťažovateľiek

4. Sťažovateľka 1 nesúhlasí s obsahom napadnutého uznesenia o uložení pokuty, ktorého obsah je podľa nej nezlučiteľný s obsahom označených práv podľa ústavy a dohovoru. V podstatnom uviedla, že svoju povinnosť pripraviť a umožniť styk medzi maloletou dcérou a jej otcom plní, keďže maloletú dcéru na styk vozí, motivuje ju a presviedča, napriek tomu maloletá styk konzistentne odmieta, v kritických okamihoch odmieta opustiť matku, nepúšťa jej ruku a odmieta odísť s otcom. Podľa jej názoru existujú závažné indicie možnej traumatizácie dieťaťa vrátane obáv o bezpečnosť styku.

5. Sťažovateľka 1 namieta aj postup okresného súdu pri výkone rozhodnutia vrátane realizácie výkonu pred dorúčením relevantných uznesení, čím jej mala byť reálne odňatá možnosť uplatniť procesné práva, najmä na podanie prípadného návrhu na odklad výkonu rozhodnutia a zároveň jej bolo znemožnené pripraviť dieťa na zásah súdu, teda prítomnosť tretích osôb, keďže maloletá už ma negatívnu a traumatizujúcu skúsenosť pri jej odobratí do detského krízového centra v skorom rannom veku. Sťažovateľka 1 už pred nariadením výkonu rozhodnutia podávala vyjadrenia, kde poukazovala na riadne a včasné plnenie svojich povinností, no okresný súd ich absolútne ignoroval a ignoruje a ďalej stroho tvrdí, že sťažovateľka 1 porušuje povinnosti bez náležitého odôvodnenia.

6. Napadnuté uznesenie predstavuje priamy zásah do majetkových práv sťažovateľky 1 a zároveň vytvára tlak, aby zabezpečila výsledok, ktorý nie je objektívne v jej moci, t. j. zabezpečiť vôľu maloletého dieťaťa ísť na styk s otcom. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva pritom ak dieťa vyslovene styk odmieta, je použitie donucovacích opatrení kontraproduktívne, a to najmä z dôvodu, že môže mať za následok degradáciu vzťahov medzi dieťaťom a neempatickým rodičom (napr. Kapr proti Českej republike, pozn.). U maloletej sťažovateľky 2 ide o situáciu, ktorá priamo zasahuje do jej psychickej pohody, pocitu bezpečia a dôvery voči matke. U sťažovateľky 1 vzniká stav trvalej právnej neistoty a strachu zo sankcií za niečo, čo je vo svojej podstate výsledkom autonómneho prežívania a správania maloletého dieťaťa, nie úmyselného marenia styku matkou.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu o uložení pokuty tým, že prostredníctvom sprostredkovania realizácie styku maloletej sťažovateľky 2 a jej otca sa od sťažovateľky 1 vyžadovalo plnenie povinnosti, ktoré sa vymyká zo sféry jej vplyvu. Podľa názoru sťažovateľky 1 dôvody nerealizovania styku nie sú na jej strane, keďže maloletá dcéra sama bez ovplyvňovania styk s otcom odmieta.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

8. Ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov, preto skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly z jeho strany len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné.

9. Ústavný súd opakovane v minulosti akcentoval, že v konaní o výkon rozhodnutia už nie je možné spochybňovať obsah či rozsah práv a povinností, o ktorých sa rozhodlo v základnom konaní. Na druhej strane však všeobecné súdy rozhodujúce o nariadení výkonu nesmú pristupovať k veci mechanicky a necitlivo a aj v tomto nadväzujúcom konaní musia starostlivo zohľadňovať predovšetkým záujem maloletých detí, ale aj ich názory, prania a pocity, ak je dieťa schopné ich vyjadriť. Na dieťa nie je možné nazeráť ako na objekt výkonu rozhodnutia, ale ako na svojbytný subjekt, ktorý má svoju vlastnú vôľu. Postoj či pranie dieťaťa je len jedným z hľadísk, ktoré musia súdy pri hľadaní najlepšieho záujmu dieťaťa zohľadniť. Prítom treba prihliadať na jeho vek, rozumovú a emocionálnu vyspelosť a tiež zväžiť mieru objektivity (nezávislosti) jeho postoja (III. ÚS 116/2021). Ústavný súd vo veci sp. zn. III. ÚS 461/2023 zdôraznil význam proaktívneho pôsobenia na maloletých v snahe približovať význam výchovy aj druhého rodiča v konfrontácii s názorom vyjadreným maloletým, ktoré by malo byť súčasťou rodičovskej spôsobilosti.

10. Právo dieťaťa a rodiča „*byť spolu*“ je jedným zo základných prvkov rodinného života, a to aj v prípade, že sa vzťah rodičov rozpadol. Štátne orgány (v tomto prípade všeobecný súd) sú povinné prijať všetky opatrenia smerujúce k rozvoju existujúceho puta medzi dieťaťom a jeho rodičom a nadviazaniu styku medzi nimi (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Voleský proti Českej republike z 29. 6. 2004, č. 63627/00, § 117 – § 118). Medzi takéto opatrenia patria aj donucovanie prostriedky upravené v § 376 a nasl. CMP, ktoré sú všeobecné súdy povinné použiť pre účely zabezpečenia najlepšieho záujmu dieťaťa. Ústavný súd však zdôrazňuje, že pri ich realizácii musia brať ohľad na záujmy, práva a slobody dotknutých osôb, predovšetkým na najvyšší záujem dieťaťa a jeho práva (Voleský proti Českej republike, § 118).

11. Civilný mimosporový poriadok ustanovuje mechanizmy na dosiahnutie splnenia uloženej povinnosti v § 382 CMP (uloženie pokuty za porušenie povinnosti do sumy 1 000 eur, a to aj za každé opakované porušenie povinnosti), § 383 CMP (zastavenie výplaty rodičovského príspevku alebo prídavku na dieťa) a § 384 a nasl. CMP („fyzické“ uskutočnenie výkonu rozhodnutia), ktoré sú všeobecné súdy povinné použiť pre účely zabezpečenia najlepšieho záujmu dieťaťa.

12. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom sťažnostných námietok a konštatuje, že sú takmer výlučne orientované na závery, ku ktorým dospeli okresný súd a krajský súd v rozhodnutí o nariadení neodkladného opatrenia upravujúceho styk medzi otcom a maloletým dieťaťom a následne v rozhodnutí o nariadení výkonu rozhodnutia. Predmetom ústavnej sťažnosti, teda zásahom, ktorý mal podľa názoru sťažovateľiek nepriaznivo ovplyvniť nimi označené práva, je však napadnuté uznesenie okresného súdu o uložení pokuty podľa § 382 ods. 1 CMP.

13. Ústavný súd chápe podstatu sťažnostnej argumentácie, ktorou sťažovateľka 1 vysvetľuje, prečo sa povinnosť uložená exekučným titulom neplnila, resp. plnila v obmedzenom rozsahu. V tejto súvislosti však ozrejmuje, že v procese výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých má každý procesný úkon konajúceho súdu zasahujúci do právneho postavenia účastníka konania svoj jedinečný čiastkový predmet (objekt). Pri rozhodovaní podľa § 382 ods. 1 CMP je takýmto

predmetom procesná disciplína spočívajúca v rešpekte k výzve súdu na dobrovoľné splnenie povinnosti uloženej exekučným titulom. Civilný mimosporový poriadok neustanovuje žiadne druhové výnimky z povinnosti účastníka konania (povinného) takúto výzvu súdu uposlúchnuť. Ani skutočnosť namietaná sťažovateľkou 1 nepredstavuje zákonom aprobovanú výnimku zbavujúcu ju ako povinnú povinnosti uposlúchnuť výzvu súdu uskutočňujúceho výkon rozhodnutia vo veci maloletých.

14. Na margo samotného uloženia pokuty podľa § 382 ods. 1 CMP napadnutým uznesením ústavný súd konštatuje, že v čase jej ukladania nebola vymáhaná povinnosť sťažovateľky 1 právne spochybnená, keďže sa zakladala na právoplatnom a vykonateľnom rozhodnutí príslušného súdu. Skutkovo ani sťažovateľka 1 nenamieta proti konštatovaniu, že povinnosť plynúca z exekučných titulov neplnila, prenáša však dôvody jej neplnenia na maloletú dcéru a jej otca. Z napadnutého uznesenia rovnako nie je sporným, že okresný súd sťažovateľku 1 bezvýsledne vyzýval na dobrovoľné splnenie povinnosti (bod 3 napadnutého uznesenia). Bez ambície vstupovať na pôdu rozhodovacej právomoci všeobecných súdov preto ústavný súd konštatuje, že je *prima facie* nepochybné, že znaky hypotézy § 382 ods. 1 CMP boli ku dňu vydania napadnutého uznesenia okresného súdu naplnené.

15. Za týchto okolností ústavný súd nevidí dôvod na to, aby zasahoval do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov v tejto veci. Napadnuté uznesenie okresného súdu je zlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

16. Sťažovateľky porušenie práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy odvíjajú od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkami označených článkov ústavy, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť taktiež odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu